

ZTRACEN V MLZE

Jedu autobusem. Vracím se domů. Sjíždíme zatačkami z kopce do města pod námi. Vidím kostel. Tam dole pod námi se krčí barevné domečky a nad nimi kostel. Velkolepý kostel. Je tam mlha. A v ní je ponořeno nejen celé městečko, ale i ten velkolepý kostel. Vypadá to romanticky. Mít tak teď s sebou foťák. Pomyslím si. To by byla přenádherně kouzelná fotka. Na telefon bych to také mohla vyfotit, ale fotka by neměla takové kouzlo. Tedy alespoň si to myslím. Z foťáku je ta fotka prokreslenější. Má větší hloubku. Více zaujme. Nevím proč, ale radši fotím na foťák. I když mám telefon s kvalitním foťákem. I tak radši tahám ten svůj asi půlkilový foťák. Mám ho ráda. Asi jako tyhle malebné pohledy do údolí tady v Sudetech. Tady vím, že jsem doma. Tady se nemusím ničeho bát, i když jsou tahle malá městečka občas dosti děsivá. I tak se sem s úsměvem na tváři vracím. Stejně jako ke vzpomínkám z dětství, protože ty neodmyslitelně patří sem. Sem do těchto malebných údolí a malých městeček v nich.

USMĚJ SE, PRINCEZNO!

Koukám ti do očí. Utápím se v nich. Už zase. Už zase plavu v tom nekonečně velikém a hlubokém Boleváku a nemám šanci se dotknout břehu. Ty se mi taky koukáš do očí. Do mých karamelově oříškových očí. Nevím, jestli se v nich taky utápíš jako já v těch tvých, ale řekla bych, že jo. „Chtěla bych ti něco říct.“ Zastrčíš mi pramen vlasů, který mi vypadl z culíku, za ucho. „Tak povídej.“ „Když já nevím, jak ti to mám